

melserne for den gamle Afdeling kunne hæves. Ændringsforslaget gaar altsaa blot ud paa at tydeliggøre Bestemmelsen i sidste Punktum i § 3. Jeg anbefaler Lovforslaget til Tingets Velvillie.

Ordføreren (*Carl Hansen* [Præstø Amts 5te Valgkreds]): Med Hensyn til det af den højtærede Indenrigsminister stillede Ændringsforslag skal jeg kun sige, at jeg ganske kan tiltræde det og vil anbefale det til Vedtagelse.

Da Forslaget om Moratoriets Forlængelse forleden var til første Behandling i Landstinget, udtalte Højres Ordfører, at han nødig vilde se, at Ministeren atter skulde være nødt til at forlange Forlængelse af Moratoriet, og han føjede til, at der skulde ikke gerne falde et Latterlighedens Lys over denne Sag udover, hvad der allerede er Tilfældet. Det er nu godt, at man kan le; her i vort Folk kan man ogsaa le, og Latter kan til Tider være sund. Men den Sag, der faar et Latterlighedens Lys over sig, er næsten altid uhjælpelig tabt. Det kan jo nok være, at der findes enkelte i vort Folk — jeg vil ikke haabe, at der er nogle paa Rigsdagen blandt dem —, som ville le, hvis denne Sag strander. Det kan være, at enkelte kunne se saa ensidigt paa den som en Forfatter i „Det nye Aarhundrede“s Martshæfte, der udtaler, at det var dog kun Bønderne, Alberti bedrog, og de kunde have set sig bedre for. Det kan jo hænde, at nogen vil se saadan paa denne Sag, men jeg haaber, det ikke er mange. Men jeg er ganske enig med Højres Ordfører deri, at Sagen er daarligt tjent med at faa Latterlighedens Lys over sig.

Naar nu denne Sag om Den sjællandske Bondestands Sparekasses Genrejsning forlader Folketinget, vil jeg haabe, at den Velvillie mod Sagen, som har præget Forhandlingerne herved i Folketinget, og som har ført til, at man næsten med Enstemmighed vil sende dette Forslag op i Landstinget, og som har ført til, at de Medlemmer her i Folketinget, som ellers have en Del mod Sagen at indvende, dog ogsaa have set med velvillige Øjne paa den, vil føre til, at man ogsaa oppe i Landstinget vil tage paa Sagen med Velvillie, og at man vil bestræbe sig for at løse dette Spørgsmaal inden Rigsdagssamlingens Slutning og løse det paa en Maade, som hele Befolkningen er tilfreds med. Skal der saa være nogen, som er ked af denne Løsning, og som kunde være tilbøjelig til at le, hvis Sagen gik i Stykker,

faar det være. Der er mange Tusinde ude omkring paa den sjællandske Øgruppe, som ikke ville le ad, at denne Sag gaar i Stykker. En hel Mængde Mennesker sidder og venter paa dens Løsning og har ventet derpaa nu snart i 7 Maaneder. Og for en hel Del af dem kan det betyde Ruin, for de allerfleste, ja, for alle dem, der ere interesserede, og det er mange, betyder det i hvert Fald Tab, om Sagen ikke gaar i Orden. De længes efter en Afgørelse og længes efter en god Afgørelse. Jeg vil derfor udtale det Haab her, at Sagen løses, inden Rigsdagssamlingen slutter, og løses paa en Maade, som ogsaa de i Sparekassen interesserede kunne være tilfredse med.

W. Neergaard: Idet jeg i det hele kan henholde mig til, hvad jeg udtalte ved første Behandling, vil jeg dog gerne tillade mig at føje et Par ganske korte Bemærkninger til. Det har stadig ikke været mig muligt at se, at den af den højtærede Minister foreslaaede Løsning vil være den heldigste. Jeg maa stadig formene, at en Likvidation vil være baade billigere og ogsaa heldigere for Sparerne. Jeg er bleven endnu mere bestyrket i den Tro ved nøje at gennemgaa det foreliggende Regnskab. Det viser sig nemlig, at den samlede Aktivmasse i Sparekassen udgør 44,083,635 Kr. 71 Øre. Derfra maa drages Tabet, der udgør 15,121,502 Kr. 49 Øre. Der bliver altsaa til Rest en Aktivmasse paa 28,962,133 Kr. 22 Øre. Det er altsaa det, der virkelig findes efter Regnskabet i Sparekassen, for saa vidt Aktiverne virkelig ere det værd, de staa opførte med. Paa Regnskabet udgør Passiverne tilsammen 43,424,401 Kr. 46 Øre. Hvis man nu gaar ud fra, at Aktivmassen virkelig er til Stede, vil man altsaa se, at der i dette Øjeblik til Sparerne findes ca. 66 pCt. Naar Status er forholdsvis saa god, som jeg her har anført, ligger det nær at spørge det Udvalg, der har været nedsat angaaende denne Sag, om det ikke har tænkt paa, at det var absolut nødvendigt for virkelig at naa til en sund Bedømmelse af hele Forholdet at gennemgaa Aktiverne i Sparekassen. Jeg vil derfor tillade mig at spørge Udvalgets Formand, om noget saadant har fundet Sted, eller om der slet ikke har været tænkt paa det i Udvalget. Det forekommer mig at være den allervæsentligste Betingelse for at danne sig et klart Blik paa Sagen. Hvis nemlig Udlaanene, navnlig Panteudlaanene, som udgøre 27,984,955 Kr. 04 Øre — og det er den langt over-